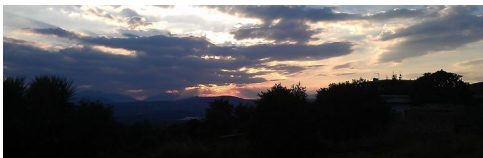

Είναι δυνατόν να είσαι σε ήσυχη βόλτα με αγαπημένο δίκυκλο, κάτι περισσότερο από εκατό χιλιόμετρα μακριά από το σπίτι σου, να είναι αργά το απόγευμα λίγο πριν τη δύση, να σε αφήσει από ζημιά σε ένα τόπο που δεν έχεις ξαναπεράσει, όπου κανείς δεν σε ξέρει και παρ' όλα αυτά σχεδόν να το ευχαριστηθείς; Ε λοιπόν, συνέβη και αυτό.

Στην κοινή ζωή (μου) με τα CBR τα έχουμε αναφερθεί. Είναι σχεδόν μια εικοσαετία που συζώ μαζί τους. Κάτι παραπάνω από πέντε με το πρώτο και περισσότερα από δεκατέσσερα με το δεύτερο. Στο μεσοδιάστημα περιστασιακά βρέθηκα και με άλλα. Περισσότερα εδώ : [moto stories: Για τα CBR της ζωής μου](#)

Σαββατάκι 12 του Σεπτέμβρη, φέτος, γλυκό απογευματάκι. Ελεύθερος υποχρεώσεων. Το CBR καθαρό, γεμάτο καύσιμα, μια εβδομάδα πριν τα 14α γενέθλιά του. Γάντια κράνος και δρόμο. Περιπλανούμαι στο επαρχιακό δίκτυο το νομού Κορινθίας. Βεληνιατικά Σπαθοβούνι, κάτω από την Ε.Ο. και άφιξη στον Κουταλά.

Χρυσή ώρα που συνοδεύεται από αντίστοιχη δύση. Σβήνω για να χαζέψω. Δεν πρόκειται να ξανάρθει στη ζωή. Είναι κάτι ηλεκτρικό. Δεν καταλαβαίνω τι. Μια δυσάρεστη μυρωδιά αναδύεται, βγάζω το κάθισμα. Η μπαταρία καίει κι' έχει φουσκώσει. Καθώς φεύγει η μέρα, στέκομαι χαμένος και ενεός έξω από την εκκλησία του έρημου χωριού.

